

Sygn. akt IX U 1414/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Olszowska
Protokolant:	Jolanta Nagrodzka

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Rybniku

sprawy z odwołania H. B. /B./

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 13 września 2017 r. Znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynszy od dnia (...).

Sędzia

Sygn. akt IX U 1414/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 września 2017r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu H. B. (B.), prawa do emerytury, gdyż przedłożone do wniosku o emeryturę dodatkowe dokumenty nie mają wpływu na zmianę decyzji z 6.12.2013r. i przyznanie prawa do emerytury.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do świadczenia, gdyż w okresie od 4.08.1977r. do 31.08.1991r. pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w R. jako kierowca towarowy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił, co następuje.

Ubezpieczony urodzony (...), pierwszy wniosek o świadczenie w postaci emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych złożył w organie rentowym 15.11.2013r.

Decyzją z 6 grudnia 2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r., podnosząc w uzasadnieniu, że ubezpieczony nie osiągnął wieku emerytalnego oraz, iż do dnia 01.01.1999r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uznał do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 4.08.1977r. do 31.08.1991r., gdyż zakład pracy nie wykazał, że ubezpieczony jako kierowca stale i pełnym wymiarze czasu pracy, tylko jako kierowca-konwojent – jak wynika ze świadectwa pracy z 30.08.1991r.

W dniu 6.09.2017r. ubezpieczony złożył ponowny wniosek o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, omówioną na wstępie.

Ubezpieczony, na 01.01.1999r. posiada łączny staż pracy okresów składkowych i nieskładkowych uznany przez organ rentowy w wymiarze 26 lat, 2 miesięcy i 28 dni, w tym 6 lat i 8 miesiąc pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

(dowód: akta organu rentowego)

Ubezpieczony od 4 sierpnia 1977r. do 31 sierpnia 1991r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w R. kolejno na stanowisku: kierowcy towarowego, kierowcy towarowego-konwojenta.

Ubezpieczony w okresie zatrudnienia w (...) w R. faktycznie pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Na początku ubezpieczony jeździł samochodem ciężarowym marki S., a następnie J.. Tymi samochodami ubezpieczony woził towary sypkie, spożywcze albo sprzęt AGD. Towary te ubezpieczony woził po całej Polsce.

Taką pracę ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Pracę konwojenta ubezpieczony wykonywał w ramach dodatkowych czynności, które polegały na zabezpieczeniu towaru, pilnowaniu go w przewozie oraz zdaniu towaru. Ubezpieczony miał nadzór nad towarem żeby nie zaginął. Jednakże co najmniej 8 godzin dziennie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego. Pracował dziennie około 10-12 godzin.

Ubezpieczony był rozliczany za normy pracy kierowcy i dodatkowo rozliczany za czas pracy konwojenta.

(dowód: dokumentacja akt osobowych ubezpieczonego, w tym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 31.08.1995r., zeznania świadków J. M., H. N. oraz ubezpieczonego złożone na rozprawie 17 stycznia 2018r., protokół elektroniczny nagrania k. 29 a.s.)

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2017r., poz. 1383 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948 przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32,33,39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. na dzień 31.12.1998r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. 25 lat dla mężczyzn).

Ust. 2 „Emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Jak wynika z §4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w warunkach szczególnych, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Spór w niniejszej sprawie polegał na ustaleniu, czy ubezpieczony na dzień 01.01.1999r. legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe daje podstawy do uznania, że ubezpieczony spełnia warunki do przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia, gdyż legitymuje się 15 latami pracy w szczególnych warunkach.

Niewątpliwie bowiem do takiej pracy należy zaliczyć okres pracy ubezpieczonego od 4 sierpnia 1977r. do 31 sierpnia 1991r. w Przedsiębiorstwie (...) w R., w którym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze pow. 3,5 tony.

Za takim przyjęciem przemawiają niewątpliwie wiarygodne, bo przekonujące, logiczne i pokrywające się ze sobą zeznania świadków, którzy współpracowali z ubezpieczonym w okresie spornym, a świadek H. N. był bezpośrednim przełożonym ubezpieczonego, stąd niewątpliwie miał wiedzę na temat faktycznie wykonywanej pracy przez ubezpieczonego. Wykonywanie pracy w warunkach szczególnych wynika nadto z zeznań ubezpieczonego, które to zeznania korelują z zeznaniami świadków oraz ze zgromadzoną dokumentacją pracowniczą, z której jednoznacznie wynika, iż ubezpieczony w okresie jw. zatrudniony był na stanowisku kierowcy.

Postępowanie dowodowe wykazało przy tym niewątpliwie, że pracę kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony ubezpieczony wykonywał w okresie spornym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdy praca ubezpieczonego na stanowisku łączonym kierowcy –konwojenta polegała na tym, że czynności konwojenta ubezpieczony wykonywał dodatkowo, poza pracą kierowcy, którą wykonywał co najmniej przez 8 godzin dziennie.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż ubezpieczony posiada co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, po uwzględnieniu spornego okresu pracy jw. jako pracy w warunkach szczególnych, określonej w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), w wykazie A, dziale VIII poz. 3, tj. Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Zgodnie z treścią przepisu art. 100 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od ukończenia 60 lat, zgodnie z uregulowaniem powołanego art. 100 ust.1, gdy spełnione zostały przesłanki z art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bo przedłożone zostały nowe dowody w postaci zeznań świadków.

SSO Maria Olszowska